

De weg is stil. En de huizen zijn effen, en weg. Ver rijdt een ruiter, op een paard; dat steigert. Maar zonder eenige heftigheid. Zooals je dingen in droomen ziet gebeuren. Er is ook geen heftigheid bij de schimmen die daar hun dingen doen. Ze doen, maar ze zijn door-schijnend als nevels. Ze loopen hard, maar maken geen gedruisch; zoo als lage misten aankomen.

En een schoonheid zuiverst in den stijl, en zuiverst naar de uitdrukking van de personen, zijn de zwanen, op de beken en vijvers zwemmend.

Iris. Naar een aquarel in het bezit van den heer J. W. M. Roodenburg te Amsterdam.

Die zijn als d' uitdrukkingen in de menschen-oogen. Ze varen maar wat; ze zwemmen niet gauw en niet ver; maar als 'n glimlachen dat 's morgens begonnen, heel den dag soms over gezichten is. Niet luid-keels. Maar even als een glans, die zou blijven hangen.

De boomen staan wind-stil. Hoog op bergen, even voor de lucht; of verder op langs de wegen, ook stil, met hun blaarsels die als borduur-werk zijn, zwaar en sreen.

* * *

Er zou tegen dit beweerd kunnen worden dat, bij som-

mige van deze schilderijen, de landschappen de plaatsen zijn zouden, waar de geschilderden woonden.

Maar dit is geen bewijs nog tegen de stelling van correspondentie. Een landschap toch met zijn altijd wisslende verlichting is 'n uitdrukking — hoewel in zich zelf, waarschijnlijk, als absoluut ding eèn en maar eèn ding beteekenend — voor oneindig vele, voor ons; even goed als onze uiterlijke verschijningen den eenen dag gansch anders zijn, zelfs goeden vrienden, dan een volgenden dag.

* * *